

rette sin gamle Polititjeneste i Menigheden ved bestandig at dukke op med sit skæve Smil, hvor man mindst ventede ham, og sætte sig forover paa Stolene med sine store, røde Hænder for Munden for under Samtalens Gang at skele sig til Titlen paa den Avis, man holdt i Haanden, eller Navnet paa de Papirspøser, Husmoderen lagde ind i Krydderiskabet.

. . . Klokken blev næsten halv fire, før alle de til Mødet sammenkaldte Personer var samlede. Det var de saakaldte „Tillidsmænd“, — seks af Menigheden valgte Mænd, der særlig havde det Hverv at varetage dens politiske Interesser, foranstalte Valgmøders Afholdelse, hidkalde politiske Talere, kontrollere Valglisterne og føre Forhandlingerne med Amtets øvrige demokratiske Vælgerkomiteer.

Først en Stund efter at de andre var ankomne, traadte Sogneraadsformanden ind fra Sideværelset — i hvide, strøgne Skjorteærmer, æblegrøn Plysses Vest med Guldkæde og en stivet Brystkrave, der under Middagssøvnen havde bulet sig ud over Vestens Udskæring. Med et højlydt „Goddag og velkommen“ til hver især gik han rundt og gav Haanden, hvorefter man paa hans